

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11Co/64/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711204221
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1711204221.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a JUDr. Kataríny Štrignerovej, v právnej veci navrhovateľa: A. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. A. XXXX/XX, R., štátny občan SR, zastúpeného: JUDr. Miloš Opačítý, splnomocnenec, bytom Stredánská 2536/43, Topoľčany, proti odporcovi: C. s.r.o., so sídlom Z. 1, S., P.: XX XXX XXX, zastúpeného: Advokátska kancelária JANČO A PARTNERI, s. r. o. so sídlom Štúrova 13, Bratislava, IČO: 36 367 524, o zaplatenie 1285,- eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 04.02.2015 č.k. 10C/105/201-150, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,76 eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa Advokátska kancelária JANČO A PARTNERI, s.r.o. so sídlom Štúrova 13, Bratislava, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia .

o d ô v o d n e n i e :

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 257,11 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.12.2009 do zaplatenia, sumu 257,11 euro s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.01.2010 do zaplatenia, sumu 257,11 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.02.2010 do zaplatenia, sumu 257,11 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.03.2010 do zaplatenia, sumu 257,11 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.04.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, alternatívne povinnosť zaplatiť sumu 229,03 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.12.2009 do zaplatenia, sumu 229,03 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.01.2010 do zaplatenia, sumu 229,03 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.02.2010 do zaplatenia, sumu 229,03 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.03.2010 do zaplatenia, sumu 229,03 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20.04.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol s použitím § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej „O.s.p.“) a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy právneho zastúpenia v sume 722,80 euro, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Zamietajúci výrok vo veci samej právne odôvodnil čl. 3, § 118 ods., § 142 ods. 1, 2, 3 zákona č. 311/2001 Z.z. v platnom znení (ďalej „Zák. práce“) a vecne tým, že po vykonanom dokazovaní nemal nárok uplatnený navrhovateľom v konaní za preukázaný. Z vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľ ako zamestnanec a odporca ako zamestnávateľ uzatvorili dňa 06.02.2006 pracovnú zmluvu dojednanú na dobu dvoch rokov. Navrhovateľ mal podľa zmluvy vykonávať prácu nástrojára s miestom výkonu v S., podľa potreby spoločnosti SR a štátov EÚ. Podľa bodu 7 pracovnej zmluvy bol zamestnávateľ povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú právu mzdu vo výške 6900,- Sk mesačne. Podľa bodu 11

pracovnej zmluvy sa zamestnanec zaviazal, že prípadnú ďalšiu zárobkovú činnosť, ktorá by bola rovnaká s predmetom činnosti zamestnávateľa bude vykonávať iba na základe predchádzajúceho písomného súhlasu zamestnávateľa. Listom z 26.02.2010 bol s navrhovateľom okamžite skončený pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho vo vykonávaní zárobkovej činnosti rovnakej s predmetom činnosti odporcu. Navrhovateľ listom z 25.01.2011 vyzval odporcu o vyplatenie mzdy a listom zo 04.03.2011 opätovne žiadal o vyplatenie mzdy za mesiace november 2009 až marec 2010, spolu vo výške 1285 eur. Súd prvého stupňa ďalej zistil, že rozsudkom Okresného súdu Pezinok č.k. 4C/103/2011-188 z 08.11.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Co/172/2013-251 bol zamietnutý návrh navrhovateľa o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 26.02.2010. V odôvodnení uvedených rozhodnutí bolo konštatované, že dvojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru začala plynúť dňa 29.03.2010 a uplynula dňa 29.05.2010.

V prejednávanej veci nebola spornou skutočnosť, že medzi navrhovateľom ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom existoval v rozhodnom období novembra 2009 až marca 2010 (vrátane) pracovnoprávny vzťah, ktorá mohol skončiť najskôr doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 29.03.2010. Rovnako nebola spornou skutočnosť, že odporca za uvedené mesiace nezaplatil navrhovateľovi mzdu. V tomto smere vykonané dokazovanie preukázalo, že odporca zaplatil navrhovateľovi dňa 21.12.2009 sumu 1,18 eur za jeden odpracovaný deň v mesiaci november 2009 a dňa 20.01.2010 sume 0,67 eur za jeden deň dovolenky v decembri 2009.

Keďže navrhovateľ v konaní tvrdil, že odporca mu v období mesiacov november 2009 až marec 2010 neprideľoval prácu (pričom to bola jeho povinnosť vyplývajúca zo Zákonníka práce), súd prvého stupňa ako prvoradáce posudzoval, či navrhovateľ nevykonával prácu pre odporcu z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa (§ 142 ods. 3 Zák. práce) alebo z dôvodu, že pracoval pre iného zamestnávateľa. Navrhovateľ v priebehu nariadeného pojednávania vypovedal, že v októbri 2009 mu bolo oznámené zástupcom firmy Paganelly a následne telefonátom od pani F., že má ukončiť prácu a vrátiť sa na Slovensko. V novembri 2009 sa stretol s pani F. a Z. a bolo mu oznámené, že momentálne prácu pre neho nemajú, bude to asi tak dva až tri mesiace; na uvedené reagoval oznámením, že si v tomto období prácu bude hľadať, nakoľko sa bez peňazí v tejto dobe žiť nedá. Na pojednávaní pred Okresným súdom Pezinok sp.zn. 4C/103/2011 zo 07.06.2012 navrhovateľ uviedol, že od januára 2010 si obnovil živnostenské oprávnenie, pracoval ako nástrojár pre zamestnávateľa Z. v H., pre ktorého vykonával prácu od januára 2010. Z uvedenej výpovede súd prvého stupňa uzavrel, že navrhovateľ nemohol požadovať od odporcu vyplatenie mzdy za vykonanú prácu za obdobie január až marec 2010, keďže podľa vlastného vyjadrenia pracoval pre iného zamestnávateľa, ktorý mu bol povinný vyplatiť mzdu za vykonanú prácu.

Skutočnosť, že navrhovateľ pre odporcu nevykonával žiadnu prácu a zároveň, že sa na strane odporcu nejednalo o prekážky v prideľovaní práce za mesiace november a december 2009 súd prvého stupňa vyvodil z výpovede svedka A. C. (obsiahnutej v čestnom vyhlásení, resp. uvedenej v priebehu výsluchu nariadeného súdom prvého stupňa), ktorý uviedol, že navrhovateľ pracoval v období jeseň 2009 - marec 2010 pre firmu Z.. Súd prvého stupňa prihliadol i na obsah čestného prehlásenia R. Q., ktorý uviedol, že od novembra 2009 mal pre odporcu vykonávať prácu aj navrhovateľ, túto činnosť však nevykonával a mal vedomosť o tom, že v tomto čase vykonával navrhovateľ práce pre iného dodávateľa ako odporcu. Pokiaľ ide o obsah čestného prehlásenia Z. N. z 20.06.2014, v časti tvrdenia, že navrhovateľ v období jeseň 2009 až do konca roka 2009 chodil na pracovisko N. v D. (kde sa stretávali a kde si navrhovateľ pýtal prácu) sa podľa názoru súdu prvého stupňa nezhodovalo s výpoveďou navrhovateľa o tom, že sa v októbri 2009 vrátil na Slovensko, v novembri 2009 sa stretol s F. a Z. a týmto oznámil, že keď nemajú pre neho prácu, tak on si prácu bude hľadať.

Súd prvého stupňa na základe uvedeného dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ním tvrdené skutočnosti ohľadom žiadosti o prideľovanie práce (tieto len tvrdil) v mesiacoch november a december 2009 a ani opak odporcom tvrdenej skutočnosti, že pracoval pre iného zamestnávateľa nie až od januára 2010, ale už v novembri 2009. Navrhovateľ v konaní nepredložil žiaden dôkaz o výkone pracovnej činnosti pre iného zamestnávateľa od januára 2010. Ak sa teda odporca v konaní bránil tvrdením, že navrhovateľ nebol osobne k dispozícii pre výkon práce minimálne v mesiacoch november a december 2009 a v týchto mesiacoch prácu vykonával pre iného zamestnávateľa (a túto skutočnosť preukazoval svedeckou výpoveďou zamestnanca a čestným vyhlásením), bolo procesnou dôkaznou

povinnosťou navrhovateľa preukázať od kedy pracoval pre firmu Z., ako aj skutočnosť, že sa o prácu aktívne zaujímal a žiadal o jej pridelenie. V opačnom prípade potom musel znášať negatívne dôsledky neunesenia dôkazného bremena, keď iba v rovine tvrdenia účastníka konania ostala skutočnosť dôležitá pre vyhodnotenie opodstatnenosti uplatneného nároku.

Súd prvého stupňa priznal odporcovi náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia podľa § 9, 10, 14, 15, 16, 17 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v celkovej sume 722,80 eur pozostávajúcej z tarifnej odmeny vo výške 462,56 eur so základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby a 61,41 eur za úkony: 1. prevzatie a príprava zastúpenia (a 61,41 eur + 7,41 eur), 2. návrh na prerušenie konania z 19.11.2012 (a 61,41 eur + 7,63 eur), 3. účasť na pojednávaní dňa 13.11.2013 (a 61,41 eur + 7,81 eur), 4. účasť na pojednávaní dňa 12.02.2014 (1 úkon a 15,35 eur + 8,04 eur), 5. písomné podanie z 08.04.2014 (a 61,41 eur + 8,04 eur), 6. účasť na pojednávaní dňa 25.06.2014 (a 61,41 eur + 8,04 eur), 7. účasť na pojednávaní dňa 24.10.2014 (1 úkon a 15,35 eur + 8,04 eur), 8. účasť na pojednávaní dňa 04.02.2015 (a 61,41 eur + 8,39 eur) a z náhrady cestovných výdavkov a náhrady za stratu času súvisiacich s účasťou právneho zástupcu odporcu na pojednávaniach nariadených na dni 03.11.2013, 12.02.2014, 25.06.2014, 24.10.2014 a 04.02.2015.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ namietajúc, že rozsudok súdu prvého stupňa nemá oporu v reálnom skutkovom stave veci a nie je v súlade s platným právnym poriadkom SR. Rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolateľ považoval za nepreskúmateľné, keď v písomnom vyhotovení rozhodnutia konajúci súd neuviedol a nevysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Navrhovateľ zopakoval skutkové okolnosti prípadu súvisiace s uzavretím pracovného pomeru, úpravy vzájomných práv a povinností medzi účastníkmi vyplývajúcich z pracovnej zmluvy zo dňa 06.02.2006, spôsobu vyplácania mzdy a s ukončením pracovného pomeru. Odvolateľ chronologicky opísal priebeh pojednávaní v danej veci nariadených na dni 30.11.2012, 13.11.2013, 12.02.2014, 11.04.2014 (neuskutočnené), 25.06.2014, 24.10.2014 a 04.02.2015. Zdôraznil, že v danom prípade Okresný súd v Pezinku v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/103/2011 ustálil skončenie jeho pracovného pomeru na 12.04.2010. Z prejavu odporcu vyplýva, že tento dobrovoľne na základe prejavu svojej vôle uhrádzal za navrhovateľa zdravotné a sociálne poistenie. Ak sa súd prvého stupňa v písomnom vyhotovení rozhodnutia odvoláva na výpovede svedkov C. a Q., nevyporiadal sa s tým, že prvý menovaný svedok priznal, že čestné prehlásenie z 12.04.2011 nie je prejavom jeho vôle, že odporca síce toto čestné prehlásenie predložil a potom nevedel zabezpečiť účasť tohto svedka a že svedok Z. N. tvrdenia svedka C. v celom rozsahu vyvrátil. Pokiaľ ide o svedka Q., jeho čestné prehlásenie bolo predložené až dňa 04.02.2015 (hoci bolo dátumované dňom 11.04.2012), je písané tým istým písmom a píše sa v ňom to, čo odporca potrebuje. Svedok Q. nevie po slovensky, hovorí len lámanou češtinou, takže je otáznne, kto mu koncipoval a napísal svedeckú výpoveď.

Vo vzťahu k priznaným trovám konania navrhovateľ namietol, že súd prvého stupňa priznal trovy aj za účasť na pojednávaniach, ktorých konanie odporca jednoducho zmaril.

Odporca v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne a právne správne potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania vo výške 83,76 eur. Poukázal na to, že navrhovateľ sa v podanom odvolaní vôbec nevyjadril k podstate rozhodnutia prvostupňového súdu, t.j. k tomu, že neunesol dôkazné bremeno k tvrdeniam, ktoré urobil. V danej veci navrhovateľ sám v konaní uviedol, že v spornom období pracoval pre iného zamestnávateľa a poberal mzdu. Súd prvého stupňa po návrhu navrhovateľa predvolal bývalú konateľku odporcu A. F., ktorá sa na pojednávanie nedostavila a svoju neúčasť ospravedlnila. Súd prvého stupňa toto zobral na vedomie a so súhlasom navrhovateľa už na tomto dôkaze netrval (viď str. 2 ods. 3 zápisnice z pojednávania zo dňa 24.10.2014). K námietkam týkajúcim sa čestného prehlásenia svedka C. uviedol, že nie je podstatné, kto predmetné vyjadrenie písal, podstatným je, že ho podpísala osoba, ktorá je tam uvedená ako prejav svojej vôle (čo svedok C. následne vo svojej výpovedi potvrdil). V odvolaní navrhovateľ absolútne neodôvodnene útočí na jeho právneho zástupcu, keď otázka advokátskej odmeny, a to, či má niektorý zamestnanec rodinné väzby k advokátovi je úplne podstatná a nie je v rozpore so žiadnym predpisom. Vo vzťahu k občianskemu zástupcovi navrhovateľa A. Z. X. konštatoval, že tento sa právnenému zástupcovi odporcu chválil, aké je výhodné nebyť advokátom, nakoľko nemusí advokátskej komore nič platiť, nemá žiadnu zodpovednosť a nemusí nič zdaňovať. Viackrát sa vyjadril, že takto zastupuje viacerých jeho klientov pred

rôznymi súdmi v rôznych veciach. Tragické pre navrhovateľa je to, že jeho „právny zástupca“ mu skôr škodí jeho neodbornými radami a nízkou úrovňou zastupovania pred súdom vrátane jeho podaní.

Odvolací súd z výpisu z Obchodného registra vedeného na Okresnom súde Bratislava I zistil, že v návrhu označený odporca TU.Z., s.r.o., so sídlom Z. 1, S., P.: XX XXX XXX bol premenovaný na C., s.r.o.; v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia zohľadnil uvedenú zmenu v obchodnom názve spoločnosti odporcu.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 1285,- eur s príslušenstvom, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, ktoré odvolateľ zopakoval v odvolaní podanom proti rozsudku; z uvedeného dôvodu, osvojac si dôvody napadnutého rozhodnutia, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods. 2 O.s.p. na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia .

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom navrhovateľa považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa preskúmaval len v rozsahu odvolacích dôvodov navrhovateľa obsiahnutých v podanom odvolaní.

K navrhovateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu (vyplývajúcemu z obsahu odvolania) podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti,

eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 O.s.p. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 133 až § 135 O.s.p. alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

K ďalšej námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje nedôvodnosť i tejto odvolacej námietky.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009 sp.zn. 5MCdo/8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkám navrhovateľa o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietky navrhovateľa sú nedôvodné a nepodložené.

Podľa čl. 3 Zákonníka práce, zamestnanci majú právo na mzdu za vykonanú prácu, na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, na odpočinok a zotavenie po práci. Zamestnávateľia sú povinní poskytovať zamestnancom mzdu a utvárať pracovné podmienky, ktoré zamestnancom umožňujú čo najlepší výkon práce podľa ich schopností a vedomostí, rozvoj tvorivej iniciatívy a prehlbovanie kvalifikácie.

Podľa § 118 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu.

Podľa § 142 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce, ak zamestnanec nemôže vykonávať prácu pre prechodný nedostatok spôsobený poruchou na strojovom zariadení, v dodávke surovín alebo pohonnej sily, chybnými pracovnými podkladmi alebo inými podobnými prevádzkovými príčinami (prestoj) a nebol po dohode preradený na inú prácu, patrí mu náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Ak zamestnanec nemohol vykonávať prácu pre nepriaznivé poveternostné vplyvy, poskytne mu zamestnávateľ náhradu mzdy najmenej 50 % jeho priemerného zárobku.

Ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Odvolačný súd ako prvoradá konštatuje, že v danej veci súd prvého stupňa správne z hľadiska uplatneného nároku zamerlal dokazovanie na zistenie, či a dokedy medzi účastníkmi trval pracovnoprávny vzťah a či nevykonávanie práce navrhovateľa u odporcu v období mesiacov november 2009 až marec 2010 bolo dôsledkom existujúcich prekážok na strane zamestnávateľa, v ktorom prípade zamestnancovi vzniká nárok na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku (§ 142 Zák. práce). Pokiaľ po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia o tom, že odporcu v novembri 2009 žiadal o pridelenie práce a vo vzťahu k tvrdeniam odporcu o tom, že v rozhodnom čase pracoval pre iného zamestnávateľa nepreukázal opak, je nutné sa s jeho skutkovým a právnym posúdením nároku plne stotožniť.

Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení v občianskom súdnom konaní je elementárnou povinnosťou účastníkov konania, všeobecne uloženou v ust. § 120 ods. 1 O.s.p. Ide o povinnosť toho z účastníkov konania, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v občianskom súdnom konaní preukázaná. V sporovom konaní ovládanom princípom kontradiktórnosti a prejednávajúcou zásadou sú to účastníci, ktorí rozhodujú o tom, ktoré skutočnosti a dôkazy predložia na zdôvodnenie a preukázanie svojich tvrdení. Účastníkov konania teda zaťažuje povinnosť tvrdenia a povinnosť preukázania tvrdených skutočností. Od toho do akej miery si splnia túto povinnosť, je závislý aj ich úspech, resp. neúspech v konaní. Účastník, ktorý hoci bol poučený súdom, neoznačil dôkazy potrebné k preukázaniu svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky bude mať konanie aj takého účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vplynulo do záveru, že výsledok dokazovania nepotvrdil pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon tým vymedzuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Hmotné právo určuje, kto musí čo preukázať preto, aby nastal určitý právny účinok, teda kto má dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno teda zaťažuje toho účastníka, v záujme ktorého je, aby určitá skutočnosť, rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dôkazov predložených a navrhnutých účastníkmi najmä výsluchom navrhovateľa, svedkov, oboznámením sa s návrhom, pracovnou zmluvou, obsahom okamžitého skončenia pracovného pomeru, žiadosťou o úhradu mzdy, výpisom z bankového účtu, rozsudkom Okresného súdu Pezinok č.k. 4C/103/2011-188 z 08.11.2012, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Co/172/2013-251 z 22.05.2013, čestným vyhlásením z 12.04.2011, čestným prehlásením z 20.06.2014, výpisom z účtu odporcu, mzdovým listom navrhovateľa za rok 2009 a 2010, zápisnicou z pojednávania zo 07.06.2012 v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok sp.zn. 4C/103/2011, čestným prehlásením z 15.04.2011, prepočtom nadčasov navrhovateľa v ním vymedzených mesiacoch, porovnaním údajov z evidencie pracovného času a údajov zo mzdového listu, priradiac tieto k jednotlivým dňom v týždni. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namieta nevykonanie výsluchu bývalej konateľky odporcu p. A. F. je treba uviesť, že v priebehu pojednávania nariadeného na deň 24.10.2014 po oznámení o ospravedlnení sa menovanej svedkyne oznámil, že „na vypočutí neprítomnej svedkyne netrvá a nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania,“. Navrhovateľ napriek jeho vlastným tvrdeniam nepreukázal, že by sa v období november a december 2009 (a ani v ďalšom období) domáhal od odporcu pridelovania práce a ani nevyvrátil skutkové zistenia vyplývajúce z dôkazov produkovaných odporcom za účelom preukázania, že navrhovateľ nebol v rozhodnom období zastihnutelný a pre odporcu nemohol pracovať pre faktický výkon práce pre iného zamestnávateľa. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namieta vierohodnosť svedeckej výpovede A. C. a obsahu vyhlásenia R. Q., odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by na skutočnosti vyplývajúce zo svedeckej výpovede, resp. obsahu doloženého listinného dokladu nemal prihliadať. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazuje na absenciu vyhodnotenia listinného dôkazu - Čestného prehlásenia zo dňa 20.06.2014 p. Z. N., odvolací súd dáva do pozornosti navrhovateľovi str. 6 odsek 6 napadnutého rozhodnutia, kde súd prvého stupňa vykonanie tohto dôkazu vyhodnotil.

Navrhovateľom tvrdené skutočnosti boli vykonaným dokazovaním, v ktorom súd prvého stupňa bremenom preukazovania zaťažil najmä odporcu, vyvrátené. Navrhovateľ do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, aj napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nepreukázal svoj nárok a ani nenavrhol vykonať žiadne iné, konkrétne dôkazy preukazujúce jeho nárok. So zreteľom na zásady sporového konania, súd prvého stupňa nebol povinný doplniť dokazovanie vykonaním účastníkmi konania nenavrnutých dôkazov. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodnil vyhodnotením skutkového stavu a aplikáciou zodpovedajúcich hmotnoprávných i procesných ustanovení. Odvolací súd poukazuje na to, že z podaného návrhu (a jeho následnej zmeny) bolo zrejmé, čoho a aj z akého dôvodu sa navrhovateľ voči odporcovi domáha, jeho nárok bol ohraničený čo do výšky a návrh teda splňal požiadavky procesných pravidiel určených v § 79 a 42 ods. 3 O.s.p. Tvrdenia navrhovateľa produkované v konaní, ktorých dôsledkom mala byť úvaha o opodstatnenosti jeho nároku právne sa odvíjajúceho od ust. § 118 ods. 1, § 142 Zák. práce tak boli vykonaným dokazovaním nepreukázané.

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa (vrátane vecne a právne správneho výroku o trovách konania priznaných v súlade s § 10 ods.1, § 13a, § 15, § 16 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení) podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci mal plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 83,76 eur vyčíslených podľa ust. § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 16, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie sa k odvolaniu s odmenou 61,41 eur, režijný paušál 8,39 eur, 20 % DPH vo výške 13,96 eur; o platobnom mieste rozhodol podľa ust. § 149 ods. 1 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.